

които свѣтѣше цѣло малко щастие, и цѣлуна детето.

Въ това време влакътъ влизаше въ стрелкитѣ и пжтницитѣ хукнаха да се качватъ. Семейството се качи въ трета класа, докторътъ имъ помогна да натоварятъ бохчитѣ и кошницитѣ и побърза за второкласния вагонъ. Влѣзе въ едно купе, дето спѣше нѣкакъвъ въстаръ пжтникъ. Тукъ бѣше топло и приятно. Влакътъ бързаше вече изъ рѣдъкъ, оголенъ върбалакъ, после излѣзе на открито и далечъ, края на хоризонта почна да потъмнява. Странно успокоение бѣ изпълнило раздразнения до преди малко човѣкъ. Той гледаше вънъ мрачния, бавно гаснещъ день, и въ главата му се носѣха нѣкакви свѣтли, съвсемъ нови мисли. Може-би, то не бѣха и мисли, а нѣкакво внезапно ново проумѣване, което, сякашъ се разнасяше съ кръвта по жилитѣ му, и разливаше мекота и нѣжностъ, като усмивката на двамата млади хора преди малко. Вънъ все повече се здрачаваше. При единъ завои на линията, вдѣсно се откри широкъ разкалянъ пжтъ, по който препускаха две каруци съ яки коне. Колитѣ бѣха окичени